

Kr. Nu vel, her er altsaa omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mindre, end jeg har ment, der burde være til disse to Udgifter, men — som jeg har paapeget i Folketinget, og som det ogsaa er min Pligt at nævne her, skønt flere ærede Medlemmer har hentydet dertil —, det kan nu betragtes som ganske givet, at Indtægterne vil gaa ind i væsentlig større Omfang end budgetteret. Jeg har ladet det være mig magtpaaliggende at lægge Budgettet saaledes, at man ikke skulde risikere, at Indtægterne blev ringere end anslaaet. Det har jeg gjort baade ved Budgettet for 1912—13 og for 1913—14. Endskønt det var mig bevidst, at vi var i en Indtægtsopgangsperiode, har jeg derfor ikke diskonteret Indtægtsstigningen undtagen paa et eneste Punkt, Formue- og Indkomstskatten, og det end ikke med en Sats, beregnet efter særlig gunstige Aar, men med en Sats, hvor jeg har regnet med en normal Stigning af 2 pCt. fra det ene Aar til det andet. Ellers er der budgetteret efter Erfaringerne fra det sidste Aar. Nu ses det, at Formue- og Indkomstskatten vil give mindst $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. mere end anslaaet, det kan ses med fuldkommen Sikkerhed af de nu fremkomne og for nylig statistisk bearbejdede Ligningsresultater for 1912—13, og det er netop den Skat, der opkræves paa Grundlag af denne Ligning, som kommer til at dominere Aaret 1913—14. Jeg har ladet det bearbejde af Skattedepartementet og bedt om at faa angivet det mindste Tal, man med Sikkerhed kunde mene, at Formue- og Indkomstskatten vilde indbringe mere end budgetteret, og det er de $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., jeg har nævnt. Denne Indtægtspost kunde altsaa i og for sig med fuld Sikkerhed opføres paa Budgettet, hvis man ønskede det, men det er rigtigt, at vi hverken bliver rigere eller fattigere ved at gøre det, og at det er sundere at lade det være; derfor er det ikke sket. — Dernæst viser det sig, hvis vi vilde opføre Toldindtægterne og Sukkerafgiften paa samme Maade, som det altid gøres, nemlig efter Resultatet for de sidst forløbne 12 Maaneder, at jeg vilde være berettiget til nu at budgettere dem med omtrent 2,400,000 Kr. mere, end de er budgetterede til paa Finanslovsforslaget for 1913—14. — Endelig har jeg bedt om en Udtalelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder, som har fremskaffet den fra Generaldirektoratet for Statsbanerne, om, hvorledes det efter de nu foreliggende Erfaringer kunde antages, at Stats-

banernes Overskud vilde stille sig. Af disse Oplysninger fremgaar det, at man, hvis man vil regne paa den forsigtigst mulige Maade, dog kan antage, at Statsbanernes Overskud vil overstige med $1\frac{1}{2}$ à $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. det Beløb, som er budgetteret for 1913—14. Paa disse tre Poster alene — og det er de eneste, om hvilke man endnu kan danne sig et bestemt Skøn; først naar man kommer et Par Maaneder længere frem i Tiden, vil det være muligt at have lignende Tal for de øvrige vigtige Indtægtsposter for Finansaaret 1912—13 at regne med — er der en Indtægtsfremgang paa Budgettet paa ca. $4\frac{3}{4}$ Mill. Kr., saa der er visselig ingen Grund til at frygte for, at Balancen i Virkeligheden skal forrykkes. Jeg vil da ogsaa sige, at det vilde være meget beklageligt, hvis virkelig Skatterne var beregnede saa knapt, at den Omstændighed, at man i Folketinget finder det ønskeligt at vedtage f. Eks. 117,000 Kr., tror jeg, det er, til Forøgelse af de militære Arbejderes Løn og 100,000 Kr. til Landpostbudene og andre lignende Poster, virkelig skulde medføre, at saa var Balancen tabt, saa var der ikke mere at gøre. Nej, heldigvis er Planen lagt betydeligt forsigtigere, og der er betydeligt mere at løbe paa. Det bør der ogsaa være, og navnlig bør der være det i de gode Aar, thi som jeg mange Gange har sagt, vistnok ogsaa mere end een Gang i dette høje Ting, bør de nye Indtægter være beregnede saaledes, at de giver et Overskud i de gode Aar. Hvis de ikke gør det, vil der indtræde Skuffelser i de daarlige. Man kan allerede se saa meget, at Statsregnskabet for Finansaaret 1913—14, endskønt der altsaa er $1\frac{1}{2}$ Million af det paaregnede Udbytte af Formue- og Indkomstskatten, som ikke kan indgaa i det paagældende Finansaar, vil give et ganske antageligt Overskud. Naar man saa fra modsat Side deraf vil drage den Slutning, at Indtægten er sat for højt op, vil jeg paa det allerbestemteste benægte det, baade ud fra den almindelige Betragtning, at gode Aar skal give Overskud, hvis man vil være nogenlunde sikker, og ogsaa ud fra den Betragtning, at der forestaar flere nye, ikke ganske ubetydelige, Udgiftsposter i de kommende Aar. Som sagt, Balancen er at lide paa, hvilket man, om ikke før, saa naar Finanslovsforslaget for 1914—15 skal fremlægges, vil faa talmæssigt Bevis for.